

— Нима и ти си за комитета?

— Въ Балкана нищо нѣма да направишъ, тамъ сж казацитъ — юнаци, и всичкийтъ народъ е съ казацитъ, нашитѣ юнаци.

— Охъ казаци, казаци! настоящи юнаци! Азъ самъ едно врѣме, тукъ въ Дели-Орманъ, бѣхъ сжщо такъвъ казакъ. Проклѣтйтъ Колутушка! Жално!... — Той искаше нѣщо си да раскаже, но вѣйводата не му даде да говори.

— Не е врѣме за разговаряние; тукъ не може да се стои, трѣбва да б гаме.

Въ това врѣме дѣвойката прѣгледѣ раненитѣ; на едното тя прѣвърза разсѣчената глава, на другитъ промушеното рамо.

Вѣйводатаа продължи:

— Его прѣзъ тѣзи ливади ний съ овцетѣ ще се десѣкнемъ до котленскитѣ кѣшли. Ами какъ да стигнемъ въ Мангалия? Трѣбва да се извѣсти и на Дишлията Димитра; той сжщо е вѣйвода и чѣка тамъ. Ако испратимъ нашия *пехливанинъ*, той може би ще попадне въ клюсата; нему, както и на пицата козодоецъ, е нужна птичка — водачка.

Мария слушаше и си поклати маничката главичка:

— Азъ ще отида и ще пристигна, вѣйводо. Заповѣдай!

— Какъ е възможно! Не е твоя работа, сестро.

— Толкова е моя, колкото и твоя; нали това е за свободата на България?

— Ти си дѣвойка, хубавица; тогава какъ да те пустнемъ при Турцитѣ?

— Богъ ще ме доведе, както той водилъ слабата Далила слѣдъ Симсона.

Архиепископа Иларионъ Ловчанский веднжжъ говорилъ при дѣвойката проповѣдь за Далила и Самсона, Никои отъ мъжетѣ не бѣ чувалъ за Далила. Хайдутъ Велко, Киседжията Кючюкъ Мустафа и Матей Рамо бѣхъ за тѣхъ сжщето, каквото бѣхъ Свѣти Георги и Св. Димитръ. Кючюкъ Стефанъ махна съ ржката си.